

ἀντίφορτο τό, ἀμάρτ. ἀδίφορτο Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. φορτίο.

1) Τὸ ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου ἀντίρροπον φορτίον ἢ τὸ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου πλευροῦ ἐπὶ πλεόν φορτίον πρὸς ἰσορρόπησιν τοῦ σώματος, ὅταν κατ' ἀνάγκην τὸ μεταφερόμενον φορτίον δὲν δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς δύο ἰσοβαρῆ ποσὰ ἢ ὅπωςδήποτε τὸ ἐν ἡμῖς εἶναι ἐλαφρότερον τοῦ ἄλλου : Ἐβαλε μὰ πέτρα ἀντίφορτο νὰ μὴ γένην τὸ φόρτωμα ἢ τὸ ζῶο. 2) Τὸ ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ σώματος πρόσθετον βάρος : Φρ. Παίρνω τὸν δεῖνα ἀντίφορτο (ἐπὶ προσώπου ὀχληροῦ, τὸ ὅποιον ἀναγκαστικῶς παραλαμβάνομεν μαζί μας). Συνών. ἀντιφόρτωμα, ἀπανωγόμι.

ἀντιφόρτωμα τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. φόρτωμα.

Ἀντίφορτο 2, ὁ ἴδ. : Φρ. Ἀντιφόρτωμα θὰ πάρωμε τὴ μάνα σου (ἢ νύφη περὶ τῆς πενθερᾶς πρὸς τὸν σύζυγον).

ἀντίφτειαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντίφκειαστος Γ' Αἰθάν. Πράσιν. καπέλλ. 76 ἀντίφκειαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και ἐπιθ. φτειαστός.

Ὁμοιότατος, ἀπαράλλακτος, ἐπὶ τέκνων ἐνθ' ἀν. : Τοῦ πιδι εἶναι ἀντίφκειαστου τ'ς μάνας τ' Αἰτωλ. Ἀντίφκειαστ' μὴ τὴ μάνα τ'ς εἶναι αὐτὴ ἢ τσοῦπα αὐτόθ. Ὁ δρακουλῆς μοιάζει τοῦ πατέρα του ἀντίφκειαστος Γ' Αἰθάν. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀντίτυπος 1.

ἀντίφωνη ἢ, Στερελλ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. φωνή.

Ἡ ἐπαναλαμβανομένη ἐξ ἀνακλάσεως φωνή, ἡχώ. Συνών. ἀντιλάλημα 1, ἀντίφωνο 1.

ἀντίφωνο τό, Κάμπ. Πάρ. Πελοπν. (Λακων.)—Γ' Επαχτί. ἐν Προπυλ. 1, 257 ἀντίφωνα τά, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀντίφωνος.

1) Ἀντίφωνη, ὁ ἴδ., ἐνθ' ἀν. : Στεκόντανε νὰ φωνάζουν καὶ ν' ἀκροαστοῦν τ' ἀντίφωνο ποῦ τοὺς γύριζε τὸ χάσμα πίσω Γ' Επαχτί. ἐνθ' ἀν. || Φρ. Ἡ φωνή μου ἤρε ἀντίφωνο 'ς τὴν ψυχὴν του (μὲ ἤκουσεν, ἐπρόσεξε τοὺς λόγους μου) Πελοπν. (Λακων.) 2) Πληθ., εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν σύντομοι στίχοι ψαλλόμενοι κατ' ἐναλλαγὴν ὑπὸ τῶν χορῶν λόγ. κοιν. : Λένε - ψάλλουν τ' ἀντίφωνα.

ἀντιφωνῶ Βιθυν. (Κατιρ.) ἀντιφωνάω Βιθυν. (Κατιρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀντιφωνῶ.

Ἀποδίδω τὴν φωνὴν ἐξ ἀνακλάσεως, ἀντηχῶ : Ὅντες πέλγη, ἀντιφωνάει τὸ βουνό. Ἡ φωνίσα του ἀντιφωνεῖ. Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀντιλάλω 1.

ἀντίφωτα τά, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. φῶτα.

Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τῶν Φώτων τὴν ὀγδόην ἡμέραν, καθ' ἣν οἱ γεωργοὶ δὲν ἐργάζονται : Παροιμ. Τὰ φῶτα ἔκαψε τὸ ζευγάρι, τ' ἀντίφωτα καὶ τὸ ζευγολάτη (ἡ ἐορτὴ τῆς ἀποδόσεως τῶν Φώτων εἶναι βαρυτέρα τῆς κυρίας ἐορτῆς).

ἀντιφωτίζω ἀμάρτ. ἀδιφωτάω Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. φωτίζω.

Ἀπρὸς. ὑπάρχει ὀλίγον φῶς, ὑποφώσκει : Νύχτωσε, ἀλλὰ ἀδιφωτάει ἀκόμα. Ἀδιφώτισε 'ς τὸ δρόμο (ὅταν ἐκ τοῦ ἐντὸς τῶν οἰκιῶν φωτὸς διαλύεται πως τὸ ἔξω σκότος).

ἀντιχαιρετίζω λόγ. κοιν. ἀντιχαιρετῶ λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἀντιχαιρετίζω.

Ἀποδίδω τὸν χαιρετισμόν, χαιρετίζω τὸν χαιρετίζαντά με : Καλὴ σπέρα, παιδάκι μου, ἀντιχαιρετίσε ἡ Λούταινα καὶ

τὴν κοίταξε περίεργα (Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 268) Καὶ τ' ἀντιχαιρετῶ μὲ τὸ χαιρετισμό μου τὸ βουβὸ κ' ἐγὼ ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 56.

ἀντιχαιρετισμός ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. χαιρετισμός.

Χαιρετισμός πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ χαιρετισμοῦ.

ἀντιχαίρομαι ἀμάρτ. ἀντιδαίρομαι Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀντιχαίρω.

Αἰσθάνομαι χαράν, χαίρω ἀγάλλομαι : Ἄσμη.

Γιαννούλλη, Γιαννουλλάκι μ' κ' ἔμορφον παιδί, π' ἔχεις ἔμορφον τὴν κάλην κι ἀντιδαίρεσαι.

Συνών. ἀγαλλιάζω 1, ἀναγαλλιάζω 1, χαίρομαι.

ἀντίχαρη ἢ, Α. Ρουμελ. (Καρ.) Εὔβ. (Κάρυστ.) Θράκ. (Καλλιπ. Κασταν. Σηλυβρ. Σκοπ.) Καππ. (Σιλ. Συνασσ.) Κωνπλ. Νίσυρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Χίος ἀδίχαρη Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Δαρδαν. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέως

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. χαρά.

1) Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τοῦ γάμου τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τούτου διὰ συμποσίου γινομένου εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων τῆς νύμφης προσκαλουμένων πλὴν τῶν νεονύμφων καὶ τῶν στενωτέρων συγγενῶν καὶ φίλων Α. Ρουμελ. (Καρ. Φιλιπούπ.) Δαρδαν. Εὔβ. (Κάρυστ.) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Καλλιπ. Κασταν. Σηλυβρ. Σκοπ.) Καππ. (Σιλ. Συνασσ.) Κωνπλ. Νίσυρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Χίος : Ἐπήγαμε 'ς σὴν ἀντίχαρη Κερασ. Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ. 'Σ σὴν χαρὰν ἐν καὶ 'ς σὴν ἀντίχαρη κ' ἐν (ἐπὶ πράγματι καὶ ἰδίᾳ ἐνδύματος ταχέως φθειρομένου. Συνών. φρ. τῆς Κυριακῆς χαρὰ καὶ τῆς Δευτέρας λύπη) Κερασ. Συνών. ἀντίγαμος 1, ἐφτά, ὀχτάδα, πιστρόφια. 2) Ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ γάμου καθ' ἣν ἐπαναλαμβάνεται ἡ διασκέδασις ὑπὸ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν καὶ φίλων οἵτινες καὶ δίδουν χρηματικὰς δωρεὰς εἰς τὴν νύμφην Θράκ. (Σαρεκκλ.) : Ἐχομε ἀδίχαρη. 3) Ἡ εἰς τὸν οἶκον τῶν νεονύμφων μετάβασις μετὰ μεσημβρίαν τῆς Δευτέρας διὰ συγχαρητήρια Θράκ. (Σκοπ.)

ἀντιχάραχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντιχάρας Νίσυρ. Τήλ. ἀδιχάρας Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐς. χαράγῃ.

1) Ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων χαράγῃν, τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ὁμοιότατος Νίσυρ. Τήλ. : Ἀντιχάρας εἶσαι μὲ τὸν ἀφέντη σου Νίσυρ. Ἀντιχάρας ὁ Νικόλας τοῦ Γεώργι αὐτόθ. Ἀντιχάρας ὁ πάππος του ὁ μακαρίτης εἶναι Τήλ. Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀντίτυπος 1. 2) Ὁ ὁμοιότατος τῷ διαβόλῳ καὶ διὸ ὁ διάβολος Σύμ. : Θὰ μὲ χαλάσουν κι ἂ σὲ φήκω, νὰ σὲ πάρῃ ὁ ἀδιχάρας ! Ἀδιχάρας ! (ἀρατική ἐπίκλησις).

ἀντίχαρι ἢ, σὺνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀντιχάρη Πόντ. (Οἶν.) ἀντιχάρ' Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀντίχαρις.

1) Ἀνταπόδοσις χάριτος, ὀφειλομένης εὐεργεσίας σὺνηθ. : 'Σ τὴν χάριν ποῦ μᾶς ἔκαμς νὰ σὶ κάμουμον κ' ἡμεῖς μὲν ἀντίχαριν Λυκ. (Λιβύσσ.) || Παροιμ.

Ἡ χάρι θεῶν ἀντίχαρι καὶ πάλι χάρι νὰ 'ναι

(ἡ ἀπόδοσις τῆς εὐεργεσίας δὲν ἐξαλείφει τὴν ἐκ τῆς ληφθείσης εὐεργεσίας ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην) σὺνηθ. Ἡ χάρι θεῶν ἀντιχάρη (ὅτι ὁ ἀποδεχόμενος εὐεργεσίαν ὀφείλει ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἀπόδοσιν αὐτῆς) Κίμωλ. Συνών. ἀντίκαλον 1. 2) Δῶρον εἰς ἀπόδοσιν ληφθέντος δώρου Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) : Ἡ χάρι θέλει κι ἀντίχαρι Οἶν.

